

POSTANOWIENIE

28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.

przeciwko X.Y.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z 17 października 2025 r., IX Ga 508/25,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od P. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz X.Y. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia P. Spółce Akcyjnej w W. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2025 r. Sąd Okręgowy w Lublinie, w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko X.Y., o zapłatę, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z 16 lipca 2025 r., oddalił apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt II).

Wyrok został zaskarżony przez stronę powodową. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa wskazała występowanie w niej istotnych zagadnień prawnych.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi. Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z przesłanek uzasadniających wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy

i nierozstrzygnięte dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia twierdzenia, że występuje ono w danej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2003r., II CK 324/03, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007r., III CSK 180/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2005r., II PK 98/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełnia powyższego kryterium.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne dotyczące oceny czy dopuszczalne jest pominięcie przez sąd wniosku dowodowego o zobowiązanie do złożenia dokumentu w oparciu o przesłankę treści obejmujących tajemnice niejawne, a zatem w oparciu o art. 248 § 1 k.p.c., w sytuacji gdy adresatem normy zawartej w art. 248 § 1 k.p.c. nie jest Sąd, lecz podmiot, od którego Sąd zażąda udostępnienia dokumentów, zaś na etapie dokonywania przez Sąd oceny zasadności wniosku, wobec niedysponowania dokumentem objętym wnioskiem, Sąd nie ma możliwości weryfikacji jego treści co do objęcia nią informacji niejawnych zaś możliwość taką ma jedynie posiadacz dokumentu będący adresatem normy z art. 248 § 1 k.p.c.

Należy podkreślić, że tak sformułowane zagadnienie prawne nie ma związku z kierunkiem rozstrzygnięcia sprawy i nie wpływa na ocenę wyroku Sądu II instancji. Sąd wyraźnie zaznaczył, że dokumentacja dotycząca działań analityczno-informacyjnych CBA, stanowiąca podstawę sporządzenia (z wykorzystaniem opracowanego algorytmu) złożonej do akt rekomendacji, która miałyby obrazować opisane w piśmie CBA ryzyka, jest nieistotna dla rozstrzygnięcia. W świetle ustaleń faktycznych sprawy, w ocenie Sądu nie ma bowiem wątpliwości, że pozwany wykorzystał środki prawidłowo. Kluczowa jest sekwencja zdarzeń dotyczących relacji stron, w szczególności okoliczność, że środki wypłacono pozwanemu w roku 2020 a pozwany w 2021 roku złożył oświadczenie o rozliczeniu, które nie zostało przez powoda zakwestionowane.

Ponadto, w ocenie Sądu, pozwany wykazał że przyznane środki finansowe przeznaczył w całości na pokrycie kosztów i ratowanie działalności gospodarczej. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu nie ma podstaw do przyjęcia, iż istnieje faktyczna podstawa decyzji zobowiązującej do zwrotu subwencji w postaci uzasadnionego podejrzenia nadużyć po stronie pozwanego. Te ustalenia poczynione przez Sąd nie mogą być kwestionowane w skardze kasacyjnej (art. 398³§3 k.p.c.). W konsekwencji należy uznać, że Sąd miał podstawę przyjąć, iż dokumentacja dotycząca działań analityczno-informacyjnych CBA nie jest istotna dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2026 r., poz. 215).

Aleksander Stępkowski

(M.M.)

[r.g.]